

מזיכרונותיו של תומס גבע על סלקציה בבלוק הנערים באושוויץ

למרות המשטר המחמיר המשיך בלוק 7א לשמש מפלט מקנוניות המחנה. היה זה חוף מבטחים שבו החווירו העליות והמורדות שבחיי המחנה אל מול העצמה של חילופי הדעות החופשיים והכנים – הן אבדו בתוך הקרינה הכובשת של תקוות נעורים.

לא חלף זמן רב ושוב חווינו את אחת מן הסלקציות מהן יראנו, בהן נבחרו אסירים שלא הביאו עוד תועלת לאדוניהם ונשלחו לבתי החרושת למוות בבירקנאו.

אחרי מסדר הערב הוצעדו כל אסירי המחנה אל הדרך המובילה לבית המרחץ. תיל מחושמל לצד אחד של הדרך במקביל לנו, ושומרים מן הצד השני – לא היתה דרך לברוח מן הנתיב הזה. המתנו במשך שעות בעוד התור הענקי מזדחל הלאה כדי להיכנס אל חדרי הבדיקה. הדממה המבשרת רעות נקטעה רק על-ידי שקשוק בודד שהדהד מן הרחוב הראשי, צעדי הריצה החפוזים של בני המזל שעברו את המבחן הקשה.

אחדים התפללו. אחרים חשבו על הבית. אלו שוויתרו על התקווה לשרוד נראו אדישים. ממגדלי השמירה כונו אלינו ארבע מכונות ירייה. גם האסירים הגרמנים הוותיקים, הבטוחים במעמדם המיוחס, חששו לגורלם. עתה הגיע תורנו. נכנסנו לחדר הרחצה הקר והלח, התפשטנו, נטלנו את צרור הבגדים וחלפנו על פני רופאי הס"ס בריצה מהירה ככל שנשאו אותנו רגלינו הצעירות. אלו שעברו את המבחן רצו בחזרה אל מקומם הבטוח בבלוק, כמעט מבלי שטרחו להתלבש.

זקן הבלוק ניצל את מלוא השפעתו על מנת להציל אותנו ולחש לאוזני הקצין: "הנערים באמת עבדו היום המון, תן להם לעבור במהירות כדי שיוכלו ללכת לישון". הפעם ההימור הצליח ורק קומץ מאתנו הושאר שם.

אבל באותו ערב התקשינו להירדם. אנחנו, שקיבלנו חודש נוסף של חיים, חשבנו על חברינו שהוסעו במשאיות, אותם הנערים שעד מהרה ייווכחו באימי תאי הגז. העולם שכח אותם. לא יכולנו לעשות דבר.

מקור: תומס גבע, נעורים בכבלים. ילד ניצל מן השואה, יד ושם, ירושלים 2003, עמ' 86-

85.